

CONCURS RELAT DE DONES

AJUNTAMENT DE TARRAGONA 2018

Justícia de dones

Va sortir tard de la feina, com sempre. Una inusual boira nocturna va envoltar la Maríia mentre, amb pas lleuger, s'allunyava dels estrets carrers de la Part Alta. El so de les seves passes la protegia de saber-se completament sola. L'acompanyaven la por, present a la seva vida des de feia cinc anys, i la clau del portal que estrenyia amb força.

La humitat feia brillar l'empedrat dels carrers i d'unes voreres que reflectien la insuficient llum dels fanals. En passar pel carrer de les Escrivanies Velles se senyà enfront de la Casa del Degà. Les làpides jueves incrustades a la façana conferien, en la seva opinió, un aire sagrat a l'edifici. Per això s'obligava a demanar a Déu per unes ànimes que imaginava de joves jueves injustament condemnades. Ni professionals de l'arqueologia ni de l'arquitectura permetrien el retorn de les làpides al seu emplaçament inicial; un antic cementiri hebreu ubicat al costat de la platja del Miracle. Un doble càstig, pensava.

Aviat arribà al Call, l'antic barri jueu que ocupava un reduït espai de la ciutat, entre la plaça dels Àngels, la Portella dels Jueus i el carrer d'en Talavera, on ara es trobava. En passar per la xocolateria l'Abella una intensa olor a cacau va fer retornar a la seva memòria les tardes a casa de la padrina Serra de Montblanc. Eren records de tasses calentes, llegendes locals i històries de bruixes; dones, també innocents, obligades a confessar, sota turment, ser l'origen de la luxúria

en els homes, nobles i eclesiàstics per igual. Eren les dones del Maligne i eren culpables.

Abans de berenar, la padrina sempre li explicava la història de la Magdalena Reynera, una jove de la vila a qui el fiscal va definir com “una dona molt atrevida i agosarada, tant en el seu parlar com en el seu fer”. Joan Malet, el seu acusador, moriria en 1549 en un acte de fe de la Inquisició de Barcelona. Malet havia fet de la caça de bruixes el seu ofici i Maria sempre s’havia preguntat si la seva mort a la foguera havia estat un càstig suficient pels seus crims.

Quan la seva àvia li explicava històries de noies amb pitjor destí que el de la Magdalena, no dubtava que la mort d’en Malet havia estat una sentència justa. Però ara no n’estava tan segura. Pot una única vida compensar desenes de vides retallades injustament per l’odi a les dones? El càstig és sempre relatiu i mai imparcial, depèn de si el jutge és la víctima o la persona processada. La justícia defensa la presumpció d’innocència però la premsa avalua els fets de manera diferent, en funció de lectors i vendes. A la seva pròpia història el titular havia estat clar: dona agredeix un home en un bar.

Cinc anys enrere, sobre la taula del bar, amb el cos d'ell sobre el d'ella, la Maria observava cada detall del seu entorn. Encara se sentia culpable per recordar-los amb precisió. Al seu voltant només veia objectes inerts, com ella. Un llum d'aranya demanava a crits ser restaurat. El sostre, ennegrit, clamava per una mà de pintura. A la dreta, podia veure la barra de bar de fusta amb quatre columnes que sostenien un prestatge paral·lel a la barra. Allí, sense ordre ni concert, dormitaven ampolles d’Anís del Mono, Rom Pujol i Chartreuse verd. Unes deteriorades etiquetes permetien deduir que ja no eren els llevapenes de la gent barri. A l’esquerra, i a només dues taules, l’entrada... i la sortida!

Quan s'estava quedant sense alè, i sense saber com, va poder agafar un got de vidre que estampà amb força contra el front de l'atacant. L'efecte sorpresa i les ferides infringides van permetre a la Maria saltar de la taula i fugir per buscar ajuda.

Avui, al jutjat, l'han absolt de l'agressió a l'home del bar. Ell, impassible i sense remordiments, ha estat condemnat a un any de presó. El passarà entre reixes? Segurament no. La justícia li ha ofert una alternativa: un curs d'igualtat de gènere i plena llibertat de moviments.